

Fran Albrecht:

Sebi v album.

Predolgo, brat, si hodil z množico!
Iščoč svoj pot na zmotnih nje stezah
si pil resnico v kalnih nje vodah
z žejo posestrimo, ki glad ji drug.

Zastonj si spenjal se v prepade muk
in radosti; zaman se zval, iskal
sredi ljudi! Ah, komaj vstal, — si pal,
goreča bilka v morju nočnih step.

Ker ljubil si ljudi, si sebe klel ...
Ko si pod njih šotori nočeval,
ugaslim srcem še si daroval
plamena carskega poslednji žar.

Razgaljeno te vidim pred seboj,
ničevost naših mrtvih dni — o laž!
Kar ti globin, kar ti lepot imaš,
je vse le plitvih, motnih vôd pokoj ...

Bila je noč; v njo planil je vihar
kot bič užaljenega pra-duha,
pojoč memento strašni prek sveta —
in solnc neslutelih deviški sòj ...

Pozdravljen sòj, da merim se s teboj!
Pozdravljen zdaj, ti veliki moj stud:
odkril življenje si mi, čudo čud,
nadzemskega ponosa slôvo: sam!

